

TRÙM MÓC TÚI

- Pierre Joli -

Toa hạng nhất chẳng có mấy hành khách. Pierre Joli chọn cho mình một cupe trống. Hẳn hy vọng sẽ được ngồi một mình, không ai quấy rầy trong suốt cuộc hành trình. Thế nhưng khi tàu bắt đầu chuyển bánh thì cửa cupe bật mở và một cô gái tóc vàng lịch sự, tay xách chiếc va-li da, bước vào. Cô ta cố kiểng chân nâng chiếc va-li lên giá để hành lý, tuy nhiên việc đó rõ ràng là quá sức đối với cô Pierre đứng dậy nhiệt tình giúp cô gái.

- Rất cảm ơn! - Cô mỉm cười và trong một thoáng, mắt họ gặp nhau. Ánh mắt của cô gây cho hẳn cảm giác rằng cô có ý ve vãn đôi chút. Nhưng nếu quả như vậy thật thì cô đã không gặp may.

Sau một ngày khá nặng nề, hẳn đã mệt rã rời và chỉ mong ước một điều duy nhất: Chợp mắt vài tiếng để trước khi tàu đến Lyon có thể lấy lại sức lực và chỉnh đốn tư thế. Hẳn hy vọng Virginia sẽ ra tận ga đón. Đã 5 năm trời họ không gặp nhau và trong suốt thời gian đằng đẵng đó, hẳn đã buồn nhớ cô biết bao.

Cô gái tóc vàng ngồi xuống, châm thuốc hút và rút từ túi ra một cuốn sách. Hẳn thầm nhận xét rằng cô ta có đôi chân thật đẹp và rõ ràng cô ta cũng rất ý thức được điều đó. lát sau, hẳn cố thu xếp chỗ ngủ sao cho thật thoải mái, đoạn tắt đèn nhỏ đầu giường mình và thiếp đi.

Khi hẳn tỉnh dậy, cô gái tóc vàng vẫn ngồi và đang tuyệt vọng lục lọi, tìm kiếm chiếc túi xách của mình.

- Ôi thật kinh khủng, - Cô thốt lên, - tôi bị mất ví rồi! Biết làm sao đây? Bây giờ tôi không còn một xu nào hết, mà tôi cần phải có 200 phờ-răng để mua vé máy bay.

Cô gái nhìn vào mắt hẳn:

- Anh có thể cho tôi vay 200 phờ-răng được không?

Cô hỏi thẳng thừng, ráo hoảnh cứ như đang hỏi xin vài que diêm vậy. Dù thế nào thì tiền nong trong người Pierre giờ đây cũng chẳng có nhiều nhặn gì. Và tất cả những gì hiện có trong ví hẳn, hẳn đã phải khó nhọc tích góp trong suốt 5 năm trời.

- Không, đáng tiếc là không có, - Vì thế hẳn trả lời.

Cô gái nở một nụ cười quyến rũ:

- Đưa tôi 200 phờ-răng, anh sẽ dễ dàng thoát thân.

Hắn nhìn cô không hiểu:

- Tôi sẽ dễ dàng thoát thân? Cô ngụ ý gì vậy?

- À, đơn giản là tôi muốn nói rằng tôi cần phải kiếm được 200 phờ-răng trước khi tàu chúng ta tới Dijon. Nhưng, có lẽ anh không có đủ 200 phờ-răng.

- Ô không, cô nói gì vậy, - Pierre gật đầu - tất nhiên là tôi có. Nhưng tôi hoàn toàn không biết cô là ai! Thậm chí cô cũng chưa tự giới thiệu. Mà đây là cả một việc...

Thoáng vài giây cô gái ngồi im, không nói lời nào. Sau đó cô hơi cúi người về phía trước, cố nắm bắt ánh mắt của hắn.

- Anh hãy thử tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra, nếu như bây giờ tôi bắt đầu gào lên, giật cần hãm "đề phòng sự cố" và kể với trưởng toa rằng anh định cưỡng hiếp tôi. Bởi vì trước đây đã từng có những trường hợp các hành khách đàn ông đi đêm một mình trong cùng cupe với phụ nữ trẻ đã giở những trò như thế. Tất cả những chuyện đó sẽ đưa lại cho anh nhiều điều khó chịu đấy. Nào là cảnh sát đường sắt ư, nào là hỏi cung ư, rồi lại còn các nhà báo đang khao khát những tin giật gân nữa chứ! Để thoát khỏi một vụ bê bối kiểu như thế, tôi nghĩ, anh sẽ không tiếc 200 phờ-răng đâu.

- Tôi nghĩ rằng, với tôi, vở diễn đầy của cô sẽ không thành đâu, cô bạn quý mến ạ, - hắn thờ ơ nói và rút thuốc.

- Anh hãy nghe đây này, - cô gái mỉm cười tự tin, - tôi có cảm tưởng anh chưa tính được rằng tôi hoàn toàn không có ý định đùa đâu nhé. Nếu tôi làm bù đầu tóc lên, xé toạc áo ra, rồi chạy ra hành lang gào ầm lên, thì anh sẽ rất khó thuyết phục những người khác rằng anh không dính dáng gì đến chuyện này cả. Mà như tôi được biết, ở đất nước này, người ta trừng phạt rất nghiêm khắc những ai có những hành vi vô lại đối với phụ nữ!

- Cô quả là đê tiện hết sức...

Cô gái cắt ngang lời hắn:

- Chẳng lẽ không đáng trả 200 phờ-răng để thoát khỏi tất cả những điều khó chịu đó sao! Tôi nhìn thấy anh đeo nhẫn cưới. Vợ anh sẽ nói gì khi cô ấy đọc trên báo rằng chồng cô ấy đã...

- Cô thật là ghê tởm.

Cô gái mỉm cười:

- Ô không hẳn vậy đâu! Tôi rất hiền lành với anh đấy. Bởi tôi chỉ đòi anh vền vẹn có 200 phờ-răng thôi, phải vậy không? Có những trường hợp tôi còn moi được nhiều hơn gấp bội cơ. Chẳng hạn 500, 1.000, đôi khi thậm chí còn xoay được vài nghìn ấy chứ! Các chính trị gia với tiếng tăm không mấy trong sạch thường vui lòng "úng" cho tôi những khoản tiền không nhỏ để phòng ngừa những vụ xì-căng- đăn. Tôi thường bao giờ cũng nhắm trước cho mình con mồi. Tôi đánh giá anh khoảng 200 - 300, thậm chí có thể tới 500 phờ-răng, nhưng tôi chỉ xin anh có 200 thôi.

- Cô thôi đi được rồi đấy! - Pierre đứng dậy chụp lấy va-li của mình và muốn nhanh chóng thoát khỏi cupe.

- Hãy ngồi xuống đấy! - Cô gái ra lệnh và ngay tức khắc quay ra ngang đường hẳn, - hay là để tôi kêu lên bây giờ! Trong chuyện này thì tôi lão luyện lắm. Anh hãy tin rằng tôi rất lành nghề trong công việc của mình!

Pierre quăng va-li xuống ghế và ngồi phịch xuống. Hẳn tin rằng cô ta rất dám thực thi những lời đe dọa đó nếu như hẳn mưu toan chống lại cô ta. Liếc nhìn sang, hẳn thấy trên cườm tay cô ta những đồ trang sức đắt tiền. Đó là một bằng chứng hùng hồn cho thấy cô ta không hề cường điệu khi nói rằng cô ta rất lão luyện trong nghề.

Cô gái ngó nhìn đồng hồ đeo tay bằng vàng của mình.

- Còn năm phút nữa chúng ta sẽ tới Dijon, mà tôi thì phải xuống bến đó, - cô nói bằng một giọng hết sức lạnh lùng sự vụ, - tôi cho anh đúng một phút nữa để quyết định. Phanh hãm phanh sự cố nằm ngay dưới cửa cupe đây. Tôi chỉ cần vài giây là đủ để xé áo, vò tóc mình, cào mặt anh và kêu cứu. Tôi có thể gào chối tai đến mức...

- Còn tôi thì sẽ lập tức kể với mọi người sự việc trên thực tế ra sao và cô là kẻ lừa bịp thể nào. Cô đừng tưởng rằng...

Cô gái phì cười khinh bỉ:

- Những kẻ cường dân bao giờ chẳng nặn ra những điều thanh minh ngu xuẩn, nhưng ai mà tin chúng được. Nhất là trong những trường hợp nghiêm trọng như thế này!

Pierre nhồm dậy, dụi đầu thuốc lá vào chiếc gạt tàn và sau vài giây lưỡng lự tiến đến trước mặt cô gái. Cô ta vẫn đứng chắn ngang cửa, một tay nắm lấy cổ chiếc áo sơ mi trắng của mình để sẵn sàng xé toạc nó trong chớp mắt. Những móng tay nhọn hoắt sơn đỏ của cô ta, rõ ràng chỉ cần vài giây là đủ để làm biến dạng khuôn mặt hẳn - để "tự vệ" mà.

- Thôi được, - hẳn nói, đồng thời nhún vai khuất phục, rút từ ví ra mấy tờ giấy bạc, - nhưng để bù lại khoản này tôi đề nghị phải trả lại tôi lãi suất bằng hiện vật.

- Bằng hiện vật? Thế nghĩa là thế nào?

- Tôi đề nghị cho phép tôi hôn cô, để sau này còn có thể vỗ ngực khoe khoang rằng đã được hôn một nữ quái tống tiền trâng tráo nhất thế giới! Cô sẽ nhận 200 phờ-răng, còn tôi thì được cái hôn. Như vậy theo tôi, có lẽ công bằng hơn. Cô thấy thế nào, hay là cô có ý kiến khác?

Cô gái tóc vàng thoáng chút lưỡng lự. Sau đó cô chụp lấy mấy tờ giấy bạc, còn hắn thì kéo cô về phía mình, ôm hôn say đắm. Đó là một chiếc hôn rất dài.

- Thôi đủ rồi ! Cô gái thốt lên rồi quấy ra.

Đúng lúc đó đoàn tàu dừng lại. Cô gái lôi va-li của mình khỏi giá và bước ra. Pierre đứng ở cửa cupe dõi theo bước chân cô dọc hành lang cho đến khi cô bước ra khỏi toa tàu. Đoạn, hắn trở lại, ngồi xuống chỗ của mình, châm một điếu thuốc mới và rút ra một tờ báo. Đã vài phút trôi qua, đoàn tàu lại chuyển mình đi về hướng Lyon.

- Cô nhóc thật ranh ma, quý quyết, - hắn lẩm bẩm không giấu vẻ khâm phục, - nhưng thật không may cho cô ta là đã gặp phải mình.

Nói đoạn hắn rút chiếc đồng hồ và chiếc xuyên vàng của cô ta vào túi áo. Lật qua mấy trang báo, hắn cẩn thận cắt ra một mẫu tin, trong đó có nói rằng ngày hôm nay, sau khi hết hạn 5 năm tù, trùm móc túi Pierre Joli vừa được phóng thích.

